

Hồi thứ năm

Có bản lãnh mới là tay hào kiệt

Vi Tiểu Bảo vừa mở miệng chửi rủa, Mao Thập Bát đã lớn tiếng quát:

- Câm miệng ngay!

Rồi hấn vung roi ngựa quật xuống đầu Tiểu Bảo. Tiểu Bảo nghiêng đầu né tránh nhưng cũng bị quật trúng vai. Mao Thập Bát vút túi bụi mỗi bên một roi khiến cho trên đầu trên cổ gã nổi lên đầy vết rướm máu. Thậm chí manh áo của gã cũng bị rách tan. Gã bị trận đòn này một cách bất ngờ, nhưng dù gã có biết trước mà gã không hiểu mấy may võ nghệ thì cũng chẳng thể tránh khỏi những roi đòn quật xuống như mưa của Mao Thập Bát.

Mao Thập Bát tiếp tục quật thêm mấy roi khá nặng, kỳ cho đến lúc Tiểu Bảo nằm dờ trên lưng ngựa không nhúc nhích được nữa mới thôi.

Bỗng thanh âm của một thiếu nữ từ trong cỗ xe lừa lại vọng ra:

- Phải chăng các hạ là Mao gia ở Thương Châu? Thôi đừng đánh gã nữa.

Mao Thập Bát vội nhảy xuống ngựa, chống tay trái xuống đất ngồi yên rồi đáp:

- Mao Thập Bát này bị thương ở chân chưa kịp vấn an Phương cô nương cùng Phương thiếu hiệp, thật là thất kính.

Thiếu nữ trong xe nói:

- Không dám! Xin đa tạ Mao gia!

Chàng thiếu niên khẽ gật đầu tỏ dấu hiệu từ biết rồi cầm roi khẽ quất vào mông lừa, cỗ xe lại chuyển bánh lên đường.

Mao Thập Bát chờ cho cỗ xe lừa và chàng thiếu niên cưỡi ngựa đi khá xa rồi, hấn mới chống mạnh tay xuống đất mượn đà nhảy lên lưng ngựa, hấn tới bên ngựa Tiểu Bảo đỡ gã ngồi ngay dậy, Tiểu Bảo còn đang uất hận, chửi liền:

- Con mẹ nó! Cớ sao lại đánh ta?

Thanh âm gã rất yếu ớt cơ hồ nghe không rõ.

Mao Thập Bát thở phào một cái nói:

- Nguy quá! Thật là một phen hú vía.

Hắn cảm thấy sau lưng toát mồ hôi lạnh ngắt, liền đưa tay áo lên lau. Hắn nói:

- Cái mạng nhỏ xiu của mi lúc này đã bước chân đến ngưỡng cửa quỷ môn quan. Nếu ta không nương tay một chút thì mi đã chết rồi.

Hắn vừa nói vừa lấy tay áo chùi sạch những vết máu trên mặt Tiểu Bảo. Tiểu Bảo nói:

- Ta chết thì chết, chứ chẳng sợ gì ai.

Gã nói chưa dứt lời, bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng rồi ngất xỉu.

Khi Tiểu Bảo tỉnh lại, chưa mở được mắt ra lại cảm thấy toàn thân đau đớn như dằm. Bao nhiêu xương cốt như bị rã rời. Gã không chịu nổi bật tiếng rên la.

Mao Thập Bát nói:

- Tên tiểu quỷ kia! Mi còn hồi tỉnh được là may.

Giọng hắn nói lộ vẻ mừng vui.

Tiểu Bảo mở mắt ra thấy Mao Thập Bát đăm đăm ngó mình ra chiều lo lắng. Gã nói:

- Nếu người muốn giết ta thì sao không vung đao chém một nhát vứt đi cho rồi mà còn dùng roi quất túi bụi cho ta đau đớn làm chi?

Lúc này thanh âm gã đã mạnh hơn trước.

Mao Thập Bát đáp:

- Khi nào ta lại có ý giết người, bữa nay ta đánh người là cứu mạng cho người đó.

Tiểu Bảo lại chửi tục:

- Mẹ kiếp! Đã đánh ta thừa sống thiếu chết mà còn bảo là cứu mạng ư?

Mao Thập Bát nói:

- Người thật chẳng biết trời cao đất dày là gì nên mới dám nhục mạ những nhân vật ở Mộc phủ tỉnh Vân Nam. Phải chăng người không muốn sống nữa?

Tiểu Bảo chưa nghe ai nói tới Mộc phủ ở Vân Nam, vẫn bướng bỉnh đáp:

- Mộc phủ ở Vân Nam là cái thá gì ta cũng chỉ coi là... quân khốn kiếp, quân dê hèn.

Mao Thập Bát quát lớn:

- Câm miệng đi! Người đã gây tai họa như vậy còn chưa đủ hay sao?

Tiểu Bảo thấy nét mặt Mao Thập Bát ra chiều nghiêm trọng khác thường, gã không dám chửi nữa nhưng hỏi lại:

- Lão không sợ cả Ngao Bái hay bất cứ ai, sao lại sợ cái Mộc phủ ở Vân Nam gì gì đó? Lão nói vậy không sợ người ta phải cười đến tẹo quai hàm?

Mao Thập Bát đáp:

- Bảo ta sợ thì không phải. Bát luận là tay hào kiệt nào trong võ lâm mà gây chuyện xích mích với Mộc phủ tỉnh Vân Nam thì chẳng những phải uống mạng mà còn bị bạn hữu thoá mạ khinh khi nữa.

Tiểu Bảo hỏi:

- Mộc phủ ở Vân Nam là cái quái gì mà ghê gớm thế?

Mao Thập Bát đáp:

- Người không phải là người võ lâm thì ta có nói người cũng không hiểu.

Tiểu Bảo nói:

- Con bà nó! Dù chúng tài giỏi đến đâu ta cũng cóc cần.

Tuy gã nói vậy, nhưng cũng không dám chửi nhiều. Sau một lúc gã nói:

- Lão vừa bảo dùng roi quất ta vì muốn cứu mạng ta là nghĩa làm sao?

Mao Thập Bát nói:

- Lúc nãy người chửi đồng chàng thiếu hiệp vận áo bào xanh. Chàng chính là một trong tứ đại gia tướng của Mộc phủ ở Vân Nam đó. Nếu ta không mau tay quất người đòn đầu để làm dịu bớt cơn phẫn nộ của chàng thì chàng chỉ phát tay một cái là người đã toi mạng khác nào bóp chết một con ruồi.

Vì Tiểu Bảo không phục cãi:

- Hừ! Thiệt ta không thể tin bản lãnh hấn lại có thể ghê gớm đến thế.

Miệng gã nói vậy vì tính quật cường, mà trong lòng hấn đã tin rồi.

Gã hỏi tiếp:

- Nếu mà gã bóp chết ta, chẳng lẽ lão thông tay đứng nhìn gã hành động mà không cứu ta ư? Như vậy thì còn nói gì đến chuyện cùng hưởng hạnh phúc cùng chịu hoạn nạn?

Mao Thập Bát buông tiếng thở dài đáp:

- Hề là người từng trải giang hồ thì khi chạm trán với nhân vật của Mộc phủ Vân Nam, tự nhiên phải tỏ lòng cung kính, đứng né sang bên đường để

nhường lối cho họ đi trước. Giả tử vừa rồi họ định ra tay thật sự thì dù ta có muốn ngăn cũng không đủ bản lĩnh.

Tiểu Bảo hỏi:

- Võ công gã thiếu niên đó cũng đến trình độ ghê gớm như vậy rồi ư?

Mao Thập Bát lắc đầu đáp:

- Cái đó ta cũng không rõ dù sao ta cũng không muốn động thủ mặc dù ta có thể thắng chàng.

Vì Tiểu Bảo nghe Mao Thập Bát nói vậy không chịu liên hỏi:

- Ta tưởng chẳng có chi đáng sợ. Nếu lão còn cơ thủ thắng sao không đánh giết gã trẻ tuổi cùng cô ả ngồi trong xe rồi hạ sát luôn cả tên phu xe để bịt miệng thì còn điều chi đáng ngại nữa?

Mao Thập Bát đáp:

- Người nói có vẻ ngon ăn lắm, nhưng có biết đâu là người trong Mộc phủ ở Vân Nam thì dù một tên phu xe cũng mang tuyệt nghệ trong người.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Chung quy lão vẫn sợ bọn chúng, nên mới đang tay ra sức quật ta, lấy lòng gã thiếu niên để gã khỏi giết lão mà thôi.

Mao Thập Bát tức giận quát lên:

- Thằng quỷ con kia! Ta sợ gì ai?

Nhưng hắn thét vài câu rồi hạ thấp giọng dần xuống ra chiều do dự. Hắn tự biết hôm trước lúc hắn cầm roi quất Tiểu Bảo, trong lòng hắn rất xao xuyến. Bây giờ tuy hắn mạnh miệng cãi già mà thực ra trong thâm tâm vẫn còn hồi hộp.

Mao Thập Bát rất buồn bực về vụ này, hắn tự hận mình sao lại khiếp nhược đến thế. Bất giác hắn sinh lòng giận cá chém thớt, lớn tiếng gay gắt Tiểu Bảo:

- Ta đã bảo người đừng đi theo ta mà người cứ bám lấy ta như đĩa đói. Mới ngày đầu, người đã gây nên tai vạ, liệng vôi bột vào mặt mũi người ta. Hành động này chỉ bọn hạ lưu mới dùng đến, bạn hữu giang hồ khinh khi vô cùng. Dùng thuốc mê hay mùi hương làm cho người ta hôn loạn tâm thần hoặc ngủ mê đi để hạ thủ đã là hèn kém, huống chi liệng vôi bột thì còn ti tiện hơn nhiều. Chẳng thà để Hắc Long Tiên Sử Tùng giết chết ta còn hơn là người dùng thủ đoạn vô liêm sỉ để cứu thoát ta. Mẹ kiếp! Ta trông thấy người lúc nào là tức uất người lên lúc ấy.

Bây giờ Vi Tiểu Bảo nghe Mao Thập Bát nói vậy mới hiểu rõ gã tung vôi bột vào mắt Sở Tung là hành động đốn mạt mà gã đã vô tình phạm vào điều tối kỵ trong võ lâm và bị bọn giang hồ khinh miệt.

Tuy gã biết hành động của mình là bỉ ổi đê hèn, nhưng bản tính quật cường, không chịu phục thiện, vẫn cãi cố:

- Dùng dao kiếm chém người hay lấy vôi bột giết người phỏng có khác gì nhau? Sao lại phân ra hành vi hào kiệt với thủ đoạn hạ lưu cho rắc rối. Nếu tên tiểu quỷ này không dùng thủ đoạn hạ lưu thì chắc lão quỷ đỏ này đã biến thành con quỷ thượng lưu. Thôi được! Lão không muốn đưa ta đến Bắc Kinh cũng chẳng sao. Vậy lão đi đằng lão, ta đi đằng ta. Từ nay coi như người đứng chưa từng quen biết nhau là xong.

Mao Thập Bát nghĩ thấy Vi Tiểu Bảo mình đầy thương tích và ở đây đã cách Dương Châu khá xa, nếu hấn bỏ mặc đứa nhỏ ở nơi hoang dã này thì còn ra thế nào? Huống chi dù sao gã cũng đã hai phen cứu mạng cho hấn mà bây giờ đẩy gã ra thì không khỏi mang tiếng là vong ân phụ nghĩa.

Mao Thập Bát nghĩ vậy liền đáp:

- Ta đưa ngươi đi Bắc Kinh cũng được, nhưng phải tuân theo ba điều kiện của ta.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Lão muốn ta chịu điều kiện cũng chẳng khó gì, đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, cái gì... mã nan truy.

Tính gã thích bắt chước người lớn hay nói chữ, nhưng chỉ nhớ lõm lõm, câu tứ mã nan truy, gã quên mất chữ tứ.

Mao Thập Bát nói:

- Điều thứ nhất là không được dính vào chuyện thị phi trên chốn giang hồ, ăn nói phải đàng hoàng lịch sự, không được chửi bậy nói tục.

Tiểu Bảo hỏi:

- Ta không nói quàng chửi tục cũng được, nhưng gặp trường hợp kẻ khác hà hiếp gây lộn chửi ta trước thì sao?

Mao Thập Bát đáp:

- Nếu người không dây vào thì ai gây lộn với người làm chi? Điều thứ hai là nếu gặp trường hợp phải chiến đấu, cấm người không được thò miệng vào can người. Những hành động bỉ ổi như liệng vôi bột vào mắt người phải dẹp đi. Cả những hành vi con nít như nằm lăn ra để ăn vạ hoặc chui vào đũng quần bóp thận nang của người cũng không được tái diễn. Cả khi bị đánh thua rồi kêu khóc âm ỉ hay giả chết gạt người đều bị cấm ngặt. Những hành động

ta vừa kể ra đó là rất hèn hạ. Những anh hùng hảo hán không ai dùng đến bao giờ.

Tiểu Bảo hỏi:

- Nếu mình đánh người không lại, chẳng lẽ bó tay chịu chết hay sao?

Mao Thập Bát đáp:

- Muốn đánh nhau hay tỷ đấu với người cần phải có võ công chính đáng, bằng không hiểu võ công thì đành nín nhịn, chứ không thể dùng thủ đoạn dè hèn. Hành động như người chỉ tổ gây trò cười cho thiên hạ, thậm chí không ai thèm đếm xỉa đến. Trước kia người ở lẫn lộn với người trong kỹ viện không ai thèm ngó tới. Nhưng nay người muốn theo ta qua lại giang hồ để mở rộng tầm mắt, cho biết điều hơn lẽ thiệt thì phải bỏ ngay những tật xấu đó đi.

Vì Tiểu Bảo tự hỏi:

- Theo lời lão thì một khi động thủ phải có võ công thật sự, nhưng ta chỉ là một đứa con nít, làm gì có bản lĩnh? Đã không có bản lĩnh lại điều này bị cấm, điều kia ỷ kỵ, thì ra mình chỉ đứng yên chịu đòn, còn thú gì nữa?

Mao Thập Bát lại nói tiếp:

- Bất cứ ai ở đời, muốn trở thành một tay võ công tinh thâm đều phải cố công rèn luyện mới có ngày thành tựu. Làm gì có người hiểu võ công từ lúc lọt lòng mẹ?

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Hiện nay người còn nhỏ tuổi, nên bắt đầu luyện võ đi là vừa. Bây giờ người hãy quỳ xuống đập đầu bái tạ làm sư phụ, ta thu người làm đồ đệ rồi truyền thụ hết tuyệt nghệ cho người. Quả nửa đời người, ta đã bôn tẩu giang hồ, chưa được ngày nào yên tĩnh. Nay ta muốn nghỉ ngơi thu người làm đồ đệ duy nhất là phúc cho người đó. Nếu người chịu nghe lời dạy bảo thì chắc ngày sau thành một kỳ tài trong võ lâm.

Hắn vừa nói vừa chăm chú ngó mặt Tiểu Bảo, chắc mắt gã lấy làm thích và ưng chịu liền. Không ngờ gã lắc đầu đáp:

- Vụ này không xong rồi! Hiện giờ chúng ta là bằng hữu ngang hàng với nhau, nếu ta nhận lão làm sư phụ chẳng hoá ra ở dưới lão một bậc? Con bà nó! Lão này chẳng tử tế gì, muốn gạt ta để làm sư phụ.

Mao Thập Bát nổi giận nói:

- Người ngu quá! Trên đời biết bao kẻ thêm học Ngũ hồ đoạn đơn đao vì họ biết đao pháp của ta vang danh hai mặt Nam, Bắc sông Đại Giang. Họ xin làm đồ đệ mà ta đều cự tuyệt.

Sở dĩ Mao Thập Bát cự tuyệt những ai đến bái hấn xin làm đồ đệ vì người thì không hợp cơ duyên, hoặc vì con người đó tâm địa không chính đính, cũng có khi vì tư chất kém cỏi dù tận tâm truyền nghệ cũng không thể thành tựu được.

Bữa nay vì hấn mang ơn Tiểu Bảo đã mấy lần cứu mạng cho hấn nên hấn muốn thu nhận gã làm đồ đệ.

Dè dàu Vi Tiểu Bảo lại nhất định cự tuyệt, khiến Mao Thập Bát phát cáu định vung chưởng tát gã cho hả giận.

Mao Thập Bát vừa giơ tay lên, chợt nhận thấy Tiểu Bảo mặt đầy thương tích, hấn sinh lòng bất mãn liền rút tay về nói:

- Lão gia nói thiệt cho mi nghe, bữa nay vì cảm xúc mà ta ngỏ lời muốn thu nạp ngươi làm đồ đệ. Còn lúc bình thường hay mai đây mi có hối hận đập đầu lạy ta trăm lạy đi nữa, ta cũng không thèm ưng nhận đâu.

Tiểu Bảo nói:

- Lão đừng nói đến điều đó nghe mệt. Dù lão có đập đầu lạy ta trăm lạy và năn nỉ ta kêu lão bằng sư phụ, ta cũng quyết tâm không nhận. Một khi làm đồ đệ lão là điều gì cũng phải nghe theo mệnh lệnh của lão, ăn nói giữ gìn, cử chỉ khép nép. Con người đã mất hết tự do, nhất là đối với lão hay nóng giận thì còn thích thú gì? Thôi thôi! Ta không cần học võ công của lão đâu.

Mao Thập Bát hấn học nói:

- Mi mà không học thì thôi chứ lão gia cần gì? Sau này mi bị người ta bắt được, hành hạ mi thừa sống chí chết, khi đó mi đừng hối hận.

Vi Tiểu Bảo nói ngay:

- Ta quyết không hối hận về chuyện này. Làm chi mà phải hối hận? Dù ta có luyện võ công của lão thì đã hơn ai? Lão có giỏi đã không để cây Hắc Long Tiên của Sử Tùng quán chặt không nhúc nhích được, suýt nữa bỏ mạng. Vừa rồi lão gặp một thằng lỏi miệng còn hơi sữa ở Mộc phủ đã sợ run như thần lần đứt đuôi. Còn ta đây tuy chẳng biết võ vẽ chi hết, cũng chẳng có danh vọng bằng ai nhưng ta quyết không sợ gã.

Mao Thập Bát nghe Tiểu Bảo nhấc mồm đủ điều, muốn nhin cũng không nhin được nữa.

“Bốp” một tiếng vang lên!

Mao Thập Bát điên tiết đã vung tay tát vào miệng Tiểu Bảo một cái thật mạnh.

Dường như Tiểu Bảo đã đoán trước là sẽ bị cái tát này, nên mặc dù gã đau điếng người, gã vẫn gan không khóc lóc cũng không rên la một tiếng. Trái lại, gã nổi lên tròng cười hô hố nói:

- Lão thấy ta nói trúng tâm sự nên then quá hoá giận mà đánh ta. Giả tỷ lúc đó thật tình lão không hề sợ hãi thì giờ ta có nhắc lại lão vẫn thản nhiên hay ít ra cũng không nổi hung đến trình độ này. Chỉ có kẻ hèn hạ mới thấy khiếp sợ người mạnh mà uy hiếp kẻ yếu.

Lúc này Mao Thập Bát bức tức không biết đến thế nào mà nói vì trước mặt hắn là một thằng nhỏ bẻm mép quật cường đánh gã không được, chửi gã không tha, muốn thây kệ gã cũng không xong.

Mao Thập Bát tính nóng như lửa mà gặp trường hợp này cũng không biết làm thế nào, đành hừ một tiếng, ngồi phệt xuống đất, bóp bụng thở dài.

Vì Tiểu Bảo ngó thấy Mao Thập Bát buồn bức đến cùng cực thì trong lòng không khỏi hồi hận. Song chỉ thoáng qua một cái, gã lại thản nhiên tự nhủ:

- Con mẹ nó! Má má ta kiếm tiền ở nơi kỹ viện thì việc gì đến hắn mà hắn cũng nhiech móc ta không biết dơ miệng. Được lắm! Từ giờ trở đi hắn còn đả động đến kỹ viện một câu, ta sẽ có cách làm cho hắn ^^ phải đóng lửa nhảy chồm chồm, xem hắn làm gì ta.

Vì Tiểu Bảo quen sống ở nơi kỹ viện lâu hồng đất Dương Châu. ^^ gã hoà mình với những quân du thủ du thực, đâu có lấy bọn buôn son bán phấn hay đàn điếm là điều đáng tủi nhục.

Mấy hôm đầu, gã làm quen với Mao Thập Bát, trong lòng gã nảy ước vọng được làm anh hùng hào kiệt như những nhân vật trong tiểu thuyết mà gã thường nghe người ta kể lại. Từ lúc gã nghe Mao Thập Bát nhiech móc tới điều xấu xa trong kỹ viện, gã không khỏi lấy làm khó chịu. Gã cũng thừa biết võ công của Mao Thập Bát rất cao siêu, nếu gã chịu bái hắn làm sư phụ, gắng công tập luyện thì sau này khôn lớn có thể thành anh hùng hảo hán thật sự. Chỉ vì Mao Thập Bát nói tới việc truyền thụ võ nghệ đã vô tình nhắc đến má hắn ở kỹ viện, khiến gã nảy ra phản cảm mà cự tuyệt. Gã còn biết rõ là mình đã bỏ lỡ một dịp may, nhưng gã cũng không hối tiếc, dù cho vì vụ này rồi mai đây gã không còn mặt mũi nào mà xin học võ nữa.

Tiểu Bảo đưa tay lên sờ mặt thấy những vết thương chảy máu đã khô lại, gã không khỏi băng khuâng suy nghĩ rồi tự nhủ:

- Mình đã theo hắn bốn tẩu giang hồ, tức còn được nhiều phen chứng kiến hắn cùng người tỷ đấu. Hắn không truyền thụ võ nghệ, để ta không có mặt để theo dõi chẳng? Khi đó chẳng những ta học được võ công của hắn mà còn học được cả võ công của người cùng hắn chiến đấu nữa. Hiện ta đã thấy mấy

người bản lãnh còn cao thâm hơn hẳn. Chà! Con mẹ nó! Cỗ hán đã bấu gì mà ham!

Sau một hồi tức giận quát tháo Mao Thập Bát bỗng cảm thấy bụng sôi ùng ục. Hán đã đói meo, liền ôm Vi Tiểu Bảo lên ngựa cho chạy về thị trấn ở phía trước.

Hai người vào phạn điểm ăn một bữa no xong, Mao nghĩ thầm:

- Chân mình đã bị thương mà quan nha lại treo giải thưởng tróc nã. Dọc đường đi Bắc Kinh thế nào cũng chạm trán công sai.

Hán nghĩ vậy liền mượn một cỗ xe lớn rồi cùng Vi Tiểu Bảo lên ngồi và cho xe ^^ phía bắc rong ruổi, bỏ hai con ngựa đã đoạt được không dùng đến nữa.

Một hôm xe đi tới địa giới tỉnh Sơn Đông vào khoảng giờ thân, cỗ xe đang bon bon chạy trên đường cái, bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập vang lên. Phía trước có ba cỗ xe lừa từ từ tiến lại.

Mao Thập Bát đang ngủ vùi trong xe, Vi Tiểu Bảo ngó thấy phía trước cỗ xe cắm một lá cờ nhỏ bằng vải trắng viền xanh. Trên cờ viết một chữ Tô nhỏ. Lá cờ này hình thù giống hệt lá cờ đã gặp mấy bữa trước, nhưng trên lá cờ kia lại viết chữ Phương.

Tiểu Bảo vội lay Mao Thập Bát dậy khẽ nói:

- Lão coi kìa!

Mao Thập Bát dương mắt lên nhìn, bỗng vẻ mặt hán thay đổi, ra chiều khác lạ.

Chỉ trong khoảnh khắc, ba cỗ xe kia lướt qua bên trái đi xuống phía nam.

Sau một lúc khá lâu, Mao Thập Bát mới thở phào một cái ra chiều nhẹ nhõm.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Phải chăng những cỗ xe vừa rồi cũng của Mộc phủ ở Vân Nam?

Mao Thập Bát hỏi lại:

- Sao ngươi lại biết?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta cứ coi lão sợ bỏ vía là đoán ra được những cỗ xe đó là của Mộc gia.

Mao Thập Bát tức giận hỏi:

- Ta sợ bỏ vía hồi nào? Ngươi đừng nói càn.

Tuy miệng hắn hỏi vậy mà thực ra chính hắn cũng nghe thấy giọng nói của mình hãy còn run rẩy.

Vi Tiểu Bảo ồm ờ đáp:

- Nếu lão không sợ thì ta sợ vậy.

Mao Thập Bát hỏi:

- Người sợ cái gì?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta sợ lão hồn vía lên mây mà sinh bệnh nặng, có khi sợ đến chết người thì ta biết làm thế nào?

Mao Thập Bát lảm nhảm cất tiếng thoá mạ:

- Con mẹ nó! Con mẹ nó!

Tuy hắn chửi bâng quơ mà giọng nói không có ý phẫn nộ. Hắn đầu hắn đang nghĩ gì.

Một lúc sau hắn tự nói để mình nghe:

- Người nhà họ Tô đi xuống phía nam tất là có đại sự gì đây.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Chữ “Tô” đó nghĩa là làm sao?

Mao Thập Bát đáp:

- Lưu, Bạch, Phương, Tô là bốn đại gia tướng của Kiếm quốc công tại Mộc phủ tỉnh Vân Nam.

Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Kiếm Quốc công là cái con khỉ gì?

Mao ra chiều khó chịu đáp:

- Cái miệng người ăn nói lịch sự một chút được không? Mọi người trên chốn giang hồ khi đề cập tới Kiếm Quốc công ở Mộc phủ đều khâm phục vô cùng. Sao ngươi lại hỏi là cái con khỉ gì?

Vi Tiểu Bảo hừ một tiếng rồi ngồi yên.

Mao Thập Bát lại nói:

- Ngày trước Minh Thái tổ khởi nghĩa dấy quân đánh lại Nguyên triều, Mộc vương gia là Mộc Anh từng lập công lớn, bình định tỉnh Vân Nam, nên đức Thái tổ phong cho nhà họ Mộc vĩnh viễn làm trấn thủ tỉnh Vân Nam. Sau khi Mộc vương gia tạ thế còn được thụy phong làm Bình Ninh Vương, con cháu đời đời được lập tức Kiếm Quốc công. Cuối đời nhà Minh, Quế Xương

hoàng đế chạy đến Vân Nam, Kiếm Quốc công là Mộc Thiên Ba vẫn tận trung báo giá phò vua. Khi tên gian tặc Ngô Tam Quế đánh tới Vân Nam, Kiếm Quốc công bảo vệ Quế vương trốn qua Diến Điện. Bọn người tồi bại bên Diến Điện muốn giết Quế vương, Mộc Thiên Ba đã chết thay chúa. Những bậc anh hùng hào kiệt trung nghĩa song toàn như vậy thật là cổ kim hiếm có.

Vì Tiểu Bảo nói:

- ủa! Mộc Thiên Ba lão gia này nguyên là con cháu Mộc Anh đã nói ở trong “Anh liệt truyện”. Mộc Vương gia thần dũng muôn người khôn địch một viên ái tướng của Thái Tổ Hoàng Đế. Cái đó ta cũng biết rồi.

Gã từng được nghe thầy đồ nói tên họ mấy viên đại tướng Từ Đạt, Thường Ngộ Xuân, Hồ Đại Hải, Mộc Anh nên gã thuộc lòng.

Vì Tiểu Bảo lại hỏi:

- Sao lão không nói trước? Giả tỷ ta biết sớm đó là dòng dõi Mộc Anh, Mộc Vương gia ở Mộc phủ tỉnh Vân Nam thì đối với gã hậu sinh kia đã thêm đôi phần lịch sự.

Gã nói tiếp:

- Còn Lưu, Bạch, Phương, Tô bốn viên đại gia tướng là những người thế nào?

Mao Thập Bát đáp:

- Lưu, Bạch, Phương, Tô bốn nhà này đều là gia tướng ở Mộc phủ. Tổ tiên họ đã từng theo Kiếm Ninh Vương bình định Vân Nam. Hồi Thiên Ba Công hộ giá nhà vua qua Diến Điện, bốn viên đại tướng này đều có con cháu hy sinh ngoài chiến trường. Chỉ bọn nhỏ tuổi trốn đi. Trần hương chủ ở Thiên Địa Hội đã cho bọn họ bốn lá cờ nhỏ nên trang viên xanh để ban hiệu lệnh ra thiên hạ. Hễ ai thấy dòng dõi của bốn vị đại gia tướng đều hết lòng bảo vệ. Vì thế mà ta gặp những người này phải đem lòng... cung kính. Chứ có phải ta sợ họ đâu? Người nên biết rằng dòng dõi bậc trung lương chẳng ai là không tôn kính. Kẻ nào đắc tội với người nhà Mộc phủ ở Vân Nam đều bị thoá mạ nguyên rủa.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Té ra là thế. Nếu gặp dòng dõi bậc trung lương dĩ nhiên phải kính trọng.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới
- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp
- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com
- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.
- Tranh ảnh phim kiếm hiệp
- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>